

ných rozhoduje úřad správní. Předpokládá se tu, že správní úřad podle zákonů o tom vydaných rozhodl vlastně na místě soudu, nikoli v oboru působnosti přikázané mu povšechně zákonem. Byl-li nárok správními úřady zamítnut, může se ho strana jej uplatňující domáhati na soudě žalobou o určení neb o plnění. Žalobcem bude strana, která se bezúspěšně domáhala nároku v řízení správním, a žalovaným bude ten, proti komu se ho domáhala v řízení správním. Předmětem soudního sporu zůstává nárok, který byl uplatňován v předcházejícím řízení správním a o němž bylo správním úřadem rozhodnuto. (Srov. Vážný »O ústrojí a příslušnosti soudů«, str. 281, 293, 296—297.) V souzeném případě však o nic takového nešlo, neboť v disciplinárním řízení se žalobce nedomáhal nároků, pro něž žaluje na soudě, a nebylo v něm o nich vůbec rozhodováno, nýbrž šlo tam jen o to, zdali se žalobce dopustil kárného činu a jaký kárný trest mu za to má býti uložen.

Že se ustanovení § 406 c. ř. s. o nárocích na »výživné« nevztahuje na nároky na platy služební, jejichž splatnost do vydání rozsudku nenastala, bylo v rozsudcích nižších soudů správně vyloženo, ale nebylo toho ani třeba, ježto žalobní nárok — jak již bylo uvedeno — nemá vůbec zákonného podkladu.

Čís. 12874.

Při směnečných žalobách jest žalobní žádost, by byl vydán směnečný platební příkaz, »určitým žalobním žádáním« ve smyslu §§ 226 a 78 c. ř. s.

Výtka, že soud rozhodl o útratách bez návrhu stran, jest výtkou, že soud vybočil z mezí návrhu strany, již se lze zabývatí v dovolacím řízení.

(Rozh. ze dne 5. října 1933, Rv I 1759/33.)

Směnečný platební příkaz ponechal soud první stolice, nevyhověv námitkám žalovaných, v platnosti. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Nesprávné právní posouzení věci spatřují odvolatelé v tom, že první soud jednal o žalobě, která neobsahuje žalobní žádost. Dovojuje, že předpisy §§ 555—559 c. ř. s. upravující zvláštnosti směnečného řízení, nemají o směnečné žalobě zvláštní ustanovení a že platí tedy o směnečné žalobě všeobecné předpisy §§ 226 a 78 c. ř. s. Podle § 226 c. ř. s. má žaloba mimo jiné obsahovati určitou žalobní žádost, kterou jest soud vázán. Žaloba zahajující tento spor prý neobsahuje žalobní žádost, nýbrž jen návrh na vydání směnečného platebního příkazu, což nenahrazuje žalobní žádost. Podle názoru odvolatele nehodila se tudíž projednávaná žaloba k tomu, by o ní bylo zahájeno řádné řízení sporu a měla býti odmítnuta. Vývody tyto však jsou nepochopením ustanovení §§ 555—559, pokud se týče 550—554 c. ř. s. a § 548 a násl. c. ř. s. Ustanovení o řízení ve sporech směnečných zařaděna jsou jako druhý oddíl šestého dílu civilního řádu soudního, který výslovně nadepsán jest jako »Zvláštní druhy řízení«. Jako zvláštnost a odchylku od pravidelného řízení usta-

novuje § 557 c. ř. s., že za podmínek paragrafem tímto stanovených může žalobce při uplatňování nároku ze směnký v žalobě žádati vydání směnečného platebního příkazu. Žádání toto jest oním »určitým žádáním«, které předpisuje § 226 c. ř. s. a 78 c. ř. s., na které se odvolatel odvolává. O žalobě nezahajuje se »řádné řízení sporu« jak míní odvolatel, nýbrž právě ve smyslu odchylných ustanovení § 557 c. ř. s. nastane řízení zvláštní spočívající ve vydání směnečného příkazu platebního. Další zvláštností řízení pak jest, že proti tomuto směnečnému příkazu platebnímu není opravného prostředku, nýbrž mohou býti vzneseny jen námitky v neprodlužitelné lhůtě tří dnů. O těchto námitkách se ustanoví hned ústní jednání i před soudem sborovým, kde jinak platí předpisy druhého dílu c. ř. s. — § 226 a násl. a také další řízení o námitkách a vyřízení jich se stane rozsudkem, který podle výslovného ustanovení § 553 c. ř. s. platícího ve směnečném řízení dle předpisu § 559 c. ř. s., opět vyřkne jen, zda se směnečný platební příkaz ponechává v platnosti, či zda a pokud se zrušuje. Předpisu tomu také vyhovuje napadený rozsudek a vyslovil, že vydaný směnečný příkaz platební ponechává se v platnosti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Pokud se týče výtky nesprávného právního posouzení věci, opakují dovolatelé v podstatě jen vývody odvolání a stačí je odkázati po této stránce k odůvodnění napadeného rozsudku, jež schvaluje dovolací soud a jež se shoduje s posudkem nejvyššího soudu ze dne 5. prosince 1932 Pres. 1771/32 podaným na dožádání ministerstva ve Věstníku tohoto ministerstva čís. 1 z roku 1933 stránka 4. I co do přisouzení nákladů sporu jsou dovolatelé, vytýkající v tom směru, že soudy vybočily z mezí návrhů žalobkyně, tak že nejde o pouhý nepřípustný odpor v otázce útrat, na omylu, neboť přehlížíjí ustanovení § 52 třetí odstavce c. ř. s., podle něhož třeba rozhodnouti o závazku k náhradě nákladů sporu také bez příslušného návrhu stran, pokud jen seznám nákladů včasné byl předložen (§ 54 c. ř. s.). Že se tak nestalo, dovolatelé ani netvrdí.

Čís. 12875.

Výkaz nedoplatků vydaný Zemskou úřadovnou Všeobecného pensijního ústavu jest exekučním titulem, na jehož základě jest Zemská úřadovna oprávněna exekučně vymáhati nedoplatky pojistného.

(Rozh. ze dne 5. října 1933, R II 300/33.)

K návrhu Zemské úřadovny A. Všeobecného pensijního ústavu v Brně byla povolena exekuce k vydobytí dlužných nedoplatků. Návrh dlužníka, by exekuce byla zrušena, ježto byla povolena k návrhu neoprávněného, s o u d p r v é s t o l i c e zamítl vzhledem k ustanovení